

Sygn. akt IV U 1292/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 28 maja 2013 roku nr (...)

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. S. prawo do emerytury od dnia 23 kwietnia 2013 roku.

Sygn. akt IV U 1292/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 września 2013 r.

Decyzją z dnia 29 maja 2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił K. S. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. Za pracę w szczególnych warunkach organ rentowy nie uznał okresów zatrudnienia wnioskodawcy od 30 maja 1978 r. do 2 października 1983 r., od

17 lutego 1984 r. do 6 października 1991 r., od 2 grudnia 1991 r. do 31 grudnia 1993 r. i od

1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy

w szczególnych warunkach nie określono charakteru pracy ubezpieczonego. Rodzaju wykonywanej przez wnioskodawcę pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie można też ustalić na podstawie przedłożonej dokumentacji archiwalnej.

Decyzję tę zaskarżył K. S., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że od 30 maja 1978 r. do

2 października 1983 r., od 17 lutego 1984 r. do 6 października 1991 r., od 2 grudnia 1991 r. do 31 grudnia 1993 r. i od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. pracował w szczególnych warunkach w (...) B.- powołując się na świadectwo wykonywania prac w takim charakterze.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podniósł też, że w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymieniono stanowiska montera konstrukcji metalowych, montera urządzeń i konstrukcji metalowych oraz montera- powołując się na wykaz A dział V, poz. 5 pkt 1 zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. Wymienione stanowiska nie są tymczasem zgodne z przepisami tego zarządzenia resortowego.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący K. S., urodzony (...), w dniu (...) osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udokumentował 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

We wniosku z dnia 23 kwietnia 2013 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 maja 2013 r. (...) Oddział w T. odmówił K. S. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 30 maja 1978 r. do 2 października 1983 r., od 17 lutego 1984 r. do 6 października 1991 r., od 2 grudnia 1991 r. do 31 grudnia 1993 r. i od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia

1998 r. odwołujący pracował w (...) B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości. Od 28 sierpnia 1978 r. do 1 września 1978 r., od 28 grudnia 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. i od 14 lutego 1995 r. do 20 kwietnia 1995 r. odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 31.08.1995 r. i 01.12.1999 r.- k. 18-19 akt ZUS,
- świadectwo pracy z dnia 03.01.1994 r.- k. 1 akt osobowych,
- skierowanie na badania z dnia 22.05.1978 r.- k. 27a akt osobowych,
- umowa o pracę z dnia 30.05.1978 r.- k. 24 akt osobowych,
- angaże z dnia: 01.09.1986 r., 01.10.1987 r. i 01.03.1988 r.- k. 9-12 akt osobowych,

Przedsiębiorstwo (...) B. świadczyło usługi montażowe i remontowe dla różnych zakładów: cukrowni, cementowni czy Zakładów (...) w T.. Praca odwołującego była pracą w delegacji. W Hucie (...) wnioskodawca pracował przy budowie wydziału tzw. (...) czyli (...) (...) S., stawiając na wysokości około 10 metrów słupy stalowe, na których umieszczano

grube podesty. Słupy stalowe stawiał dźwig, a monterzy przytwierdzali je do podłoża, po czym na wysokości odpinali od dźwigu. W (...) odwołujący montował konstrukcje metalowe na wysokości od 15 do 96 metrów. Poszczególne elementy tych konstrukcji skręcał za pomocą śrub. W Hucie w O. pracował przy budowie hal z konstrukcji metalowych montowanych na wysokości do 20 metrów. Konstrukcje metalowe na wysokości około

10 metrów montował również w cukrowni (...) obok O., w K. W. pracując przy modernizacji cukrowni czy w kopalni gipsów niedaleko P., z tym, że tutaj świadczył pracę na wysokości 20 metrów. W Zakładach (...) w T. odwołujący zajmował się remontem pieca usytuowanym na wysokości 20 metrów. W ramach tego zatrudnienia odwołujący pracował również za granicą. W Czechosłowacji w Hucie

w O. na wydziale elektrociepłowni zajmował się remontem kotłów na wysokości około 30 metrów. Remont ten polegał na wyjmowaniu z kotła przepalonych rur. W NRD w kopalni soli potasowej remontował zaś elektrofiltry, umieszczone na zewnątrz kopalni na wysokości około 25 metrów. Odwołujący pracował przez 8 godzin dziennie, a ponadto w godzinach nadliczbowych, tylko i wyłącznie w charakterze montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości. Nie był kierowany do realizacji żadnych innych prac. W spornym okresie legitymował się zaświadczeniem lekarskim o zdolności do pracy na wysokości i przysługiwał mu dodatek za pracę w szkodliwych warunkach.

dowód:

- zeznania odwołującego K. S.- 00:07:51-00:46:15,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Zeznaniom odwołującego K. S. Sąd przyznał walor wiarygodności

w całości. Były one jasne, konkretne, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że w okresie zatrudnienia w (...) B. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał tylko i wyłącznie pracę montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości. Treść zeznań odwołującego znalazła potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach w postaci znajdującego się w aktach organu rentowego świadectwa pracy z dnia 1 grudnia oraz złożonych w aktach osobowych: skierowania na badania z dnia 22 maja 1978 r., umowy o pracę z dnia 30 maja 1978 r. i angaży z dnia 1 września 1986 r., 1 października 1987 r., 1 marca 1988 r.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu

31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet

i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25- letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 30 maja 1978 r. do 2 października 1983 r., od 17 lutego 1984 r. do 6 października 1991 r., od 2 grudnia 1991 r. do 31 grudnia 1993 r. i od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) B..

Odmawiając odwołującemu zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach powyższych okresów zatrudnienia organ rentowy wskazał, że w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymieniono stanowiska montera konstrukcji metalowych, montera urządzeń i konstrukcji metalowych oraz montera- z powołaniem się na wykaz

A dział V, poz. 5 pkt 1 zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r., podczas gdy stanowiska te nie są zgodne z zapisami tego zarządzenia resortowego. Podniósł ponadto, że rodzaju

wykonywanej przez wnioskodawcę pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie można też ustalić na podstawie przedłożonej dokumentacji archiwalnej.

Świadczenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.02.2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 04.11.2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24.09.2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci dokumentów i zeznań odwołującego, Sąd uznał, że w spornych okresach K. S. wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Znajdujące się w aktach organu rentowego świadectwo pracy z dnia 1 grudnia 1999 r., potwierdzające zatrudnienie wnioskodawcy od 1 września 1995 r. do 31 marca 1998 r. w (...) S.A. i od 1 kwietnia 1998 r. do 30 listopada 1999 r. w (...) sp. z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera konstrukcji i urządzeń w punkcie 8 wyraźnie wskazuje, że od 1 września 1995 r. do 30 listopada 1999 r. ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach na stanowisku montera- powołując odpowiednią pozycję wykazu A, stanowiącego załącznik do zarządzenia resortowego.

Fakt wykonywania przez odwołującego pracy w szczególnych warunkach na stanowisku montera urządzeń i konstrukcji metalowych potwierdzają również dokumenty zgromadzone w aktach osobowych. Na angażach z dnia 1 września 1986 r., 1 października 1987 r. i 1 marca 1988 r. przybita bowiem została pieczętka pracodawcy „Praca w szczególnych warunkach”.

O tym, że w spornych okresach odwołujący wykonywał pracę montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości świadczy treść wystawionego przez Kierownictwo Zarządu Montażowego (...) B. w T. przed dniem podpisania umowy o pracę skierowania odwołującego na badania celem stwierdzenia czy w/w może pracować na wysokości (z dnia 22 maja 1978 r.)- i w połączeniu z tym dokumentem treść umowy o pracę z dnia 30 maja 1978 r., zawartej na czas nieokreślony, na podstawie której powierzono wnioskodawcy stanowisko montera konstrukcji metalowych.

Okoliczności powyższe potwierdził w swoich zeznaniach sam odwołujący, który podniósł, że w spornych okresach pracował w charakterze montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości w pełnym wymiarze godzin i w tym czasie nie był kierowany do realizowania żadnych innych prac. W spornym okresie legitymował się zaświadczeniem lekarskim o zdolności do pracy na wysokości i przysługiwał mu dodatek za pracę w szkodliwych warunkach. Odwołujący podkreślił, że w tym czasie zatrudniało go Przedsiębiorstwo (...) B., świadczące usługi montażowe i remontowe dla różnych zakładów, typu cukrownie, cementownie czy Zakłady (...) w T., gdzie prowadzono remonty urządzeń, usytuowanych na wysokości 10-20 metrów bądź stawiano konstrukcje metalowe na wysokości nawet do 96 metrów.

Charakteru pracy w szczególnych warunkach nie odbiera zatrudnieniu wnioskodawcy okoliczność, że- jak w Hucie (...) - w pierwszej kolejności przytwierdzał on metalowe słupy (ustawione przez dźwig) do podłoża, a dopiero potem pracował przy nich na wysokości. Wszak podkreślić należy, iż zdarza się, że realizowanie prac na wysokości zaczyna się od poziomu „0”. Stanowią one immanentną, nieodzowną część prac zasadniczych, bez wykonania których prace na wysokości nie miałyby sensu. Z zasad logiki i doświadczenia życiowego wynika, że na poziomie „0” można również wykonywać pewne prace wstępne

i przygotowawcze do pracy na wysokości, nieodzownie związane z montażem konstrukcji metalowych. Również w tym wypadku uznać należy, że składają się one na większość całość dającą się zakwalifikować pod odpowiednią pozycję załącznika (w tym wypadku Dział V, poz. 5). Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie. Otóż, jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11 (OSNP 2013/7-8/86), jeśli czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach, to nie ma podstaw, aby tej pracy nie zaliczać do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał, iż od reguły, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac

w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, istnieją pewne odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Drugie zaś odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny.

Realizowane przez odwołującego w spornym okresie prace wymienione zostały w dziale V, zatytułowanym: „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pkt 5 (prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Taka kwalifikacja pracy wnioskodawcy w spornych okresach koresponduje z branżą, do jakiej należał zatrudniający go zakład pracy.

W świetle przepisów powołanego wyżej wykazu, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac

i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane

w tym akcie prawnym (por. wyrok SN z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

W zakwestionowanych przez organ rentowy świadectwach pracy w szczególnych warunkach pracodawca również powoływał się na branżę budowlaną, kwalifikując pracę ubezpieczonego według wykazu A dział V, poz. 5 pkt 1, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia

1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury i renty (Dz. Urz. MB i PMB Nr 3, poz. 6). W tym kontekście zauważyć jedynie należy, że wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno- porządkujący i uściślający. Wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach i może mieć znaczenie w sferze dowodowej. Wykazy resortowe muszą być dostosowane do treści załącznika, w którym zawarty jest kompletny wykaz stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Gdy zatem określają one tego rodzaju stanowiska pracy niezgodnie z załącznikiem do rozporządzenia, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z FUS. I odwrotnie, nie wymienienie określonych pracodawców w wykazach resortowych nie przesądza o niemożności zakwalifikowania świadczonych u nich prac jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach, jeśli odpowiadają one kryteriom wynikającym z załącznika do rozporządzenia.

Okresy zatrudnienia w (...) B. złożyły się zatem na co najmniej 15- letni staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.